

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 798/2024
04.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Младен Шарац адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Управа граничне полиције, Станица граничне полиције Београд, са седиштем у Београду, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ради накнаде трошкова за долазак на рад и одлазак са рада, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4129/23 од 07.11.2023. године, у седници већа одржаној дана 04.07.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Београду Гж1 4129/23 од 07.11.2023. године у другом, трећем и четвртном ставу изреке тако што се **ОДБИЈА** жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Првог основног суда у Београду П1 686/21 од 30.05.2023. године у ставу другом и трећем изреке, а **ОДБИЈА** захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 99.270,00 динара у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 686/21 од 30.05.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да на име накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у периоду од октобра 2019. године до октобра 2020. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 125.282,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4129/23 од 07.11.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђено решење садржано у ставу првом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 686/21 од 30.05.2023. године. Ставом другим изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П1 686/21 од 30.05.2023. године у ставу другом и трећем изреке и одбијен као неоснован

тужбени захтев да се обавезе тужена да на име накнаде трошкова превоза за долазак и одлазак са рада за период од октобра 2019. године до новембра 2020. године исплати тужиоцу појединачне месечне новчане износе са законском затезном каматом, као и да се обавезе тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 125.282,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 6.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да на име трошкова поступка по жалби исплати туженом 18.000,00 динара.

Против пресуде другостепеног суда тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18 и 18/20 – у даљем тексту ЗПП), Врховни суд је нашао да је ревизија тужиоца основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је од октобра 2019. године у радном односу код тужене, на радном месту граничног полицајца у Станици граничне полиције Београд, Служба за ... „...“. Приликом пријема у радни однос тужилац је имао пребивлиште у месту ..., ... и од тада сваког дана долази и одлази са посла аутобусом или сопственим превозом на релацији ... - Београд – ..., све до новембра 2020. године. Такође, тужилац је у периоду од 16. децембра 2019. године до 09. марта 2020. године, привремено од стране матичне полицијске станице, био упућен на рад у Полицијску станицу ... ради обављања приправничког стажа, у ком периоду је тужилац такође користио превоз на релацији ... - Београд - .... Тужилац је поднео захтев за накнаду трошкова превоза за долазак и одлазак са рада, уз приложену потврду превозника „...“ о висини цене месечне карте у износу од 32.240,00 динара. Према налазу и мишљењу судског вештака економско-финансијске струке, тужена је у спорном периоду тужиоцу на име трошкова превоза исплатила износ од 3.275,00 динара, који се односи на цену карте у јавном градском превозу Града Београда, а укупни трошкови доласка и одласка са рада на релацији ... - Београд - ... за период октобар 2019. године до новембра 2020. године према првој варијанти налаза судског вештака износи 241.800,00 динара (када су узети у обзир и дани на редним листама наведеног „посебан задатак“) док према другој варијанти налаза вештака трошкови доласка и одласка на рад на релацији ... - Београд - ... за спорни период износи 180.700,00 динара (када нису узети у обзир дани када је на редним листама наведено „посебан задатак“).

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев са образложењем да тужилац има право на исплату трошкова превоза, јер је у спорном периоду своје послове редовно обављао и на посао долазио сопственим превозом или аутобусом при чему му је био исплаћиван само део трошкова превоза, односно није му исплаћиван пун износ на име трошкова превоза, због чега је имао додатне трошкове и тиме умањење своје имовине, то му на основу члана 189. Закона о полицији („Сл. гласник РС“ бр. 6/16, 24/18 и 87/18) и члана 4. Уредбе о начину остваривања права полицијских службеника на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада („Службени гласник Републике Србије“ 62/19, 113/20) припада накнада наведених трошкова превоза за спорни период.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби тужене, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев са образложењем да право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада запосленима припада у смислу члана 140. Закона о државним службеницима, уколико поднесу писмени захтев функционеру који руководи државним органом. Тужилац суду није доставио доказ да се писменим путем обраћао надлежном функционеру са захтевом за исплату ових трошкова, нити је због евентуалног ћутања администрације покренуо управни спор, па с обзиром да је пропустио да користи ово делотворно правно средство он у парници не може остваривати право на накнаду штете. Ово право би могао остваривати, у смислу члана 172. Закона о облигационим односима, само у случају да је исплату накнаде за долазак и одлазак са рада, утврђене појединачним коначним и правноснажним актом, тужена неосновано обуставила или нередовно вршила њену исплату. Зато је првостепена пресуда преиначена и тужбени захтев тужиоца одбијен као неоснован.

По оцени Врховног суда, становиште другостепеног суда није правилно, јер је засновано на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 189. став 1. Закона о полицији („Сл. гласник РС“ бр. 6/16, 24/18 и 87/18) прописано је да полицијски службеник има право на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада, у висини трошкова превоза на релацији место пребивалишта/боравишта – место где полицијски службеник редовно обавља своје задатке, односно остварује своју радну активност, док је одредбом члана 7. Уредбе о начину остваривања права полицијских службеника на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада (Службени гласник РС бр.62/19 и 113/20) предвиђено да накнада трошкова за долазак и одлазак са рада се врши исплатом новчаног износа у висини најниже цене појединачне карте, односно збира појединачних карата у јавном превозу које полицијском службенику обезбеђују благовремен долазак и одлазак са рада у случају када на релацији место пребивалишта/боравишта - место рада не постоји установљен систем месечне претплатне карте за јавни градски, приградски и међумесни превоз.

Из наведених одредаба произлази да је тужена као послодавац, уколико не обезбеди превоз за долазак и одлазак са посла или не обезбеди одговарајуће претплатне карте у јавном превозу, дужна да запосленом полицијском службенику накнади трошкове настале поводом доласка и одласка са рада, исплатом одговарајућег новчаног износа, јер је право запосленог на трошкове превоза засновано непосредно на закону и подзаконском акту. Имајући у виду ову чињеницу, као и да право које запосленом припада по Закону и наведеној Уредби, то исто није могло бити условљено нити ограничено, па тужилац није био у обавези да туженој поднесе захтев за признање овог права.

У поступку је утврђено да је тужилац, чије је пребивалиште у ..., редовно долазио на посао у Београд аутобуским превозом, односно сопственим превозом када није имао обезбеђен међуградски превоз, а како је тужена у спорном периоду тужиоцу исплаћивала трошкове превоза у мањем износу од припадајућег, то је у смислу цитираних прописа, правилан закључак првостепеног суда да је тужбени захтев тужиоца за исплату разлике између припадајућег и исплаћеног износа накнаде трошкова за долазак и одлазак са рада у појединачно опредељеним месечним износима са припадајућом законском затезном каматом, основан. Имајући у виду да је тужена

својим незаконитим радом (неисплаћивањем трошкова превоза у одређеном периоду) тужиоцу проузроковала штету, у обавези је да ову штету накнади на основу чл. 154. став 1. и 172. став 1. Закона о облигационим односима.

Из наведених разлога на основу члана 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, зато има право на трошкове ревизијског поступка у складу са чланом 153. став 1. и чланом 154. ЗПП, у укупној висини од 99.270,00 динара и то на име састава ревизије у износу од 27.000,00 динара, судску таксу на ревизију износ од 28.908,00 динара и за судску таксу на одлуку по ревизији 43.362,00 динара, све одмерено према важећој Адвокатској и Таксеној тарифи.

Из наведених разлога, на основу члана 165. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић